

[Fuglsang.]

stadig, som det hedder i det gamle ord, at sætter man ølse for eller ølse bag, pølsen beholder dog sin smag.

Fælles er det, at bag hele den uro, som vi mærker i vort land, og som spreder ængstelse i vort land, står Tyskland, et Tyskland, med hvilket der endnu 14 år efter krigens afslutning ikke er sluttet fred, men som for Vesttysklands vedkommende har været i stand til at skabe en værnemagt, der allerede på nuværende tidspunkt er stærkere end Frankrigs, og som man regner med i løbet af 1960 vil blive stærkere end Englands. Der tales om garantier for, at NATO og de allierede stadig væk bevarer en vis kontrol over Tyskland, men alene disse kendsgerninger med hensyn til den tyske værnemagts styrke viser, at det vil blive meget vanskeligt at føre denne kontrol, og at den i givet fald vil være temmelig illusorisk.

Hvad selve Tysklands nuværende status angår, er den jo sådan, at der findes 2 tyske stater, hver med sin regering og hver med sit politiske system, og videre sådan, at vort land har anerkendt og har diplomatisk forbindelse med det ene, men ikke med det andet. Hvorfor er det sådan? Kan det virkelig være udtryk for en selvstændig dansk bedømmelse af, hvad der måtte tjene vore interesser? Er årsagen til, at vi nægter at godkende Den tyske demokratiske Republik, den, at DDR eller Sovjetunionen skulle have brudt indgåede forpligtelser, medens det modsatte er tilfældet med Vesttyskland?

Nej, sådan er det jo ikke. Det, som man bl. a. forpligtede sig til ved Postdamaftalen, var at gennemføre en afnazificering og afmilitarisering og for at hindre disse begreber i at opstå igen og på ny true Europas fred fjerne deres socialøkonomiske rødder: de tyske karteller, monopoler og junkere. Men i Vesttyskland findes stadig junkere, karteller og monopoler, endog i højere grad end før. Af forbundsregeringens 17 ministre er de 11 tidligere Hitlerfolk. Det er på dette grundlag, der er opstået en ny værnemagt, som jeg allerede har nævnt. I spidsen for den står der 135 generaler og admiraler, af hvilke de 71 var medlemmer af fascisternes generalstab. Når man nu taler om brudte aftaler, turde det så ikke være noget af et højdepunkt at give Sovjetunionen ensidigt

skylden for dette? Det var jo dog Dulles, som allerede i 1947 udtalte, at man i vest aldrig ville vende tilbage til Jalta, Teheran eller Postdam. Det er dem, som nu forener sig med den fælles modstander under krigen og udruster ham til tænderne, vendt mod datidens fælles allierede og kampfælle.

Men medens Postdamaftalen ikke er gennemført i vest, er den gennemført på afgørende måde i Den tyske demokratiske Republik. Den tyske demokratiske Republik har i år bestået i 10 år som stat. Når man taler om økonomisk udvikling, tales der hos os vidt og bredt om det vesttyske Wirtschaftswunder. Men faktum er jo, at DDR trods mangel på egne råstoffer har været i stand til at gennemføre en hurtigere produktionsøgning, end Forbundsrepublikken har. Faktum er jo, at DDR med 18 mill. indbyggere i dag står som den femtestærkeste industrimagt i Europa. Faktum er, at DDR har en større el-kraftproduktion — og for øvrigt også et større smørforbrug — pr. indbygger, end Forbundsrepublikken har. Når Danmark alligevel nægter at anerkende DDR og optage diplomatisk forbindelse med den, så kan jeg kun se én årsag dertil, nemlig en ydmygende og for vor selvstændigheds skyld skadelig afhængighed af revanchepolitikerne i Bonn.

Der findes i dag som nævnt 2 statsligt, politisk og økonomisk adskilte dele af Tyskland. Det blev nævnt i dag — og også i går af den højtærede udenrigsminister — at Sovjetunionen gennem sine forslag faktisk tilstræbte en fortsat beståen af denne tingenes tilstand. Det er ikke rigtigt. Det, som Sovjetunionen går ud fra, er den kendsgerning, at der faktisk findes 2 stater hver med sit økonomiske system. Man går videre ud fra, at det nytter ikke, man som betingelse for en genforening kræver, at enten skal DDR opgive sit socialistiske grundlag eller Vesttyskland opgive sit privatkapitalistiske. Man må gå ud fra, at disse to systemer vil bestå parallelt med hinanden, i hvert tilfælde en tid fremover. Derfor finder Sovjetunionen det nødvendigt at foreslå — for øvrigt på linje med, hvad DDRs regering har foreslået — at sammenslutningen mellem de to Tysklande sker i form af en konføderation, et forbund bestående af 2 stater og opbygget på samme måde, som f. eks. USA eller Sovjetunionen er opbygget